

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 7868 van 26 februari 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VANDENBROUCKE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 juli 2006, verklaart er zich op 7 juli 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwierpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 16 oktober 2007, verstuurd op 19 oktober 2007.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Lahore. U bent een christen en bent nog minderjarig. Naar aanleiding van Deense cartoons waarop de profeet Mohammed gekarikaturiseerd werd, braken er in februari 2006 rellen uit (Pakistaanse moslims jegens onder andere de christenen in Pakistan). Toen u op 17 februari 2006 een internet café in de christelijke wijk van Yohannabad bezocht, toonde de eigenaar van het café Mohsin u enkele van deze cartoons op internet. U was er bovendien getuige van dat Mohsin een afdruk van de cartoon aan enkele jongeren in het café gaf. Daarop ging u naar het huis van uw tante in dezelfde buurt. Enkele ogenblikken later vertelde uw neef dat het café bezoek had van de politie en van enkele mullana's. Ongerust over dit nieuws, ging u onmiddellijk naar huis in Township. Nog dezelfde dag werd u opgepakt door enkele politieagenten en mullana's. U werd opgesloten in een onbekend gebouw. De mullana's dreigden ermee u te doden. Toen u alleen werd gelaten in de cel met één bewaker voor de deur, trachtte u hem over te halen u vrij te laten. Met uw mobiele telefoon onderhandelde de bewaker met uw vader over losgeld. Nadat er een bedrag werd afgesproken, kwam u vrij en werd u opgehaald door uw vader. Dezelfde dag nog bracht uw vader u onder bij zijn vriend P. in Rawalpindi. Na ongeveer tien dagen vernam u via uw oom dat uw ouders en zus verdwenen waren. P. werd nu ook bang aangezien hij zelf eveneens een christen is en uw oom Q. gaf u onderdak in een gebouw waar hij schilderwerken uitvoerde. Een werknemer van uw oom vond een pamflet in Rawalpindi waarop de vinder wordt opgedragen u te zoeken en u er werd van beschuldigd de Islam te hebben beledigd. Uiteindelijk besloot uw familie dat het veiliger was u het land uit te sturen. Op 23 maart 2006 verliet u per vliegtuig vanuit Rawalpindi Pakistan. U arriveerde in Turkije waar u een drietal maanden op een onbekende plaats verbleef. Op 7 juli 2006 arriveerde u in België. U vroeg hier dezelfde dag asiel aan. Na uw vertrek uit Pakistan heeft u geen contact meer gehad met uw familieleden. Allen zouden angst hebben contact met u te onderhouden. U weet niet waar uw ouders en zus zich bevinden. Enkel uw neef stuurde u nog een e-mail bericht omtrent het versturen van de documenten die u hier neerlegt. Ter staving van uw nationaliteit en identiteit legde u een kopie van een Pakistaanse identiteitskaart voor minderjarigen neer, eveneens legde u enkele e-mailberichten van uw neef Bobby en een attest van het Rode Kruis neer.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - Er is geen sprake van systematische vervolging van christenen in Pakistan;
 - verzoeker bleef dermate vaag dat het asielrelaas weinig doorleefd en geloofwaardig overkwam;
 - verzoeker legde uiterst vage verklaringen af over zijn reisweg;

- de door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet de negatieve appreciatie om te buigen.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en hij niet als vluchteling kan worden erkend. Uit het verzoekschrift kan eveneens een schending van de motiveringsplicht worden afgeleid.
- 2.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvV, nr. 895 van 20 juli 2007; VB/06- 3941/w12.518 van 27 maart 2007).
- 2.3. Verzoeker stelt dat hij wel in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en hij tracht de argumenten van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker stelt dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat zijn verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn.

- 2.4. De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing ondermeer op wordt gewezen dat verzoeker met betrekking tot zijn concrete vluchtaanleiding vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon verzoeker weinig toelichten door wie of welke organisatie hij werd opgepakt en waar hij werd vastgehouden. Verder is het bevreemdend dat verzoeker niet kon schetsen waar het gebouw waar hij werd opgesloten ongeveer gelokaliseerd is, hoewel verzoeker verklaarde dat het slechts een dertigtal minuten rijden was van zijn huis en hij er kon ontkomen. Daarenboven is het bevreemdend dat verzoeker in zijn cel nog steeds over zijn mobiele telefoon kon beschikken en zo zijn vader kon telefoneren om zijn ontsnapping te regelen. Bovendien bleef verzoeker uiterst vaag over de door hem afgelegde reisweg vanuit Pakistan via Turkije naar België. Zo kon verzoeker geen concrete informatie verstrekken over het paspoort waarmee hij per vliegtuig naar Turkije reisde noch over zijn verblijf van drie maanden in Turkije. Ook over de smokkelaar die hem hierbij vergezelde, wist verzoeker niets te zeggen. De Raad merkt op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Dienvolgens kan de stelling van verzoeker dat zijn verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn, gelet op bovenstaande vaststellingen, bezwaarlijk worden bijgetreden.
- 2.5. Verzoeker is van mening dat het onomstotelijk vaststaat dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zijn relaas te staven. Via eigen contacten en via Tracing heeft verzoeker geprobeerd om zijn neef te contacteren, maar dit heeft tot niets geleid. Verzoeker benadrukt dat hij als minderjarige afhangt van de goodwill van zijn familie en is van mening dat hem niets ten laste kan gelegd worden omdat hij geen bewijs voorlegt.

- 2.6. De Raad merkt op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. In casu slaagt verzoeker er niet in zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) en de vage en ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker aflegde betreffende zijn concrete vluchtaanleiding. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst aangezien hij slechts een kopie neerlegt van zijn identiteitsbewijs en aan kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat zij gemakkelijk te vervalsen zijn. Hij verklaarde dat hij het originele exemplaar evenals zijn originele geboorteakte thuis achterliet en maakt geenszins aannemelijk waarom hij de originelen niet kan voorleggen.
- 2.7. Verzoeker wijst er op dat zijn nationaliteit en etnische origine geenszins in vraag werd gesteld door het Commissariaat-generaal en dat deze er niet om heen kan dat de door hem aangehaalde feiten overeenstemmen met de periode waarin de problemen met de kwestieuze cartoons zich voordeden in Lahore en citeert een passage uit het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2006.
- 2.8. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geenszins betwist dat de problemen met de kwestieuze cartoons zich daadwerkelijk hebben voorgedaan in Pakistan. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat er geen geloof kon gehecht worden aan de verklaring van verzoeker dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht naar aanleiding van deze cartoonrellen omdat hij ervan beschuldigd werd het geloof van de moslims te hebben beledigd. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid en gedetailleerd uiteengezet hoe de Commissaris-generaal tot deze conclusie is gekomen.
- 2.9. Verzoeker werpt op dat hij alle informatie waarover hij beschikte aan de Belgische asielinstanties gaf. Verzoeker haalt verder aan dat van hem niet het onmogelijke kan worden verwacht en dat van het Commissariaat-generaal bij de beoordeling van een asielrelaas enige redelijkheid mag verwacht worden. De stelling van het Commissariaat-generaal dat zijn asielrelaas weinig doorleefd en (bijgevolg) ongeloofwaardig overkomt, is een subjectieve, persoonlijke interpretatie en is geenszins geschraagd op objectieve criteria, aldus verzoeker. Bovendien wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal weinig heeft ondernomen om het asielrelaas van verzoeker te checken zodat het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is dat bepaalt dat de overheid een volledig onderzoek dient uit te voeren naar de omstandigheden van de zaak.
2. 10. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker zijn concrete vluchtaanleiding niet aannemelijk heeft kunnen maken onder meer omwille van de vage verklaringen die hij aflegde betreffende zijn aanhouding en detentie, de vage verklaringen betreffende zijn reisroute, het feit dat hij niet aannemelijk kon maken waarom de lokale moslimbevolking het op hem gemunt had en hij geen enkel begin van bewijs neerlegde betreffende zijn beschuldiging van het geloof van de moslims te hebben beledigd. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat de eigenaar van het internetcafé en de verantwoordelijke voor het afdrucken en verspreiden van karikaturen van de profeet reeds gevat werd. De bestreden beslissing wees er bovendien terecht op dat hoewel er niet getwijfeld wordt aan verzoekers verklaring dat hij een Pakistaanse christen is, dit op zich geen voldoende gegeven is om hem de hoedanigheid van vluchteling te geven daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er geen sprake is van systematische vervolging van christenen door de Pakistaanse overheid.

Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal weinig heeft ondernomen om het asielrelaas van verzoeker te checken, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast in

beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). De Commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de kandidaat-vluchteling. De Commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zij. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (R.v.St., nr. 134.545 van 3 september 2004).

- 2.11. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal het specifieke asielrelaas van verzoeker als ongegrond beschouwt louter door te verwijzen naar algemene informatie over de situatie in zijn land van herkomst waarin staat dat de bevolkingsgroep geen vervolging te duchten heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zodoende toont hij niet aan dat hij rekening heeft gehouden met de persoonlijke en concrete gegevens die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn asielrelaas en die de oorzaak vormen van zijn vlucht. Volgens verzoeker specificeert het Commissariaat-generaal niet waarom het geïndividualiseerde relaas van verzoeker niet getuigt van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.
- 2.12. De Raad stelt vast dat uit de diverse motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het dossier van verzoeker wel degelijk individueel werd onderzocht zoals hierboven overigens al werd uiteengezet. Het argument van verzoeker dat zijn specifieke asielrelaas als ongegrond wordt beschouwd louter door te verwijzen naar algemene informatie over de situatie in zijn land van herkomst kan dan ook niet worden bijgetreden.
- 2.13. Verzoeker stelt dat het feit dat zijn familie geen ruchtbaarheid wenste te geven aan het incident waarvan hij slachtoffer werd, dient gekaderd te worden in de algemene situatie van christenen in Pakistan, bovendien is het duidelijk dat verzoeker weinig steun mocht verwachten van de Pakistaanse overheid. Verweerder citeert vervolgens enkele passages uit het Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2006.
- 2.14. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Het feit dat verzoekers familie geen ruchtbaarheid wilde geven aan de zaak is nog geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat verzoekers familie zich niet tot een christelijke ngo of mensenrechtenorganisatie voor advies en hulp heeft willen wenden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn. De Commissaris-generaal kon derhalve in redelijkheid vaststellen dat de asielaanvraag van verzoeker niet gegrond is.

15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 3.1. Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 b en c van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst ook naar artikel 3 van het E.V.R.M. en stelt dat, gelet op zijn gezondheidstoestand, een terugkeer naar Pakistan een psychologische ontreddeering zal teweegbrengen. Verzoekende partij merkt tenslotte op dat de Commissaris-generaal zich niet met kennis van zaken over dit punt heeft kunnen uitspreken

aangezien hij geen enkel onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker.

2. Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de algemene situatie voor christenen in Pakistan, merkt de Raad op dat verzoeker met zijn algemene stelling en het citeren van enkele paragrafen uit het algemeen ambtsbericht Pakistan van 8 augustus 2006 niet aannemelijk dat er in Pakistan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene voorwaarden voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas kan dan worden besloten dat het voorgehouden oorzakelijk verband tussen de door verzoeker aangehaalde feiten en zijn medische toestand zoals beschreven in het (fax)attest van de kinderpsychiater van 22 december 2006 niet is aangetoond.

Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal zich niet met kennis van zaken heeft kunnen uitspreken door geen enkel onderzoek te voeren met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 februari 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.